

Силвия Крисьтъл

Плътта
на
пеперудата

МОНТ

1

Курортът гъмжеше от летовници, въпреки че беше средата на октомври. По улиците се движеха тълпи от безгрижни хора, дошли да изпитат сладката съблазън на юга.

Амели отвори очи и в първия миг не разбра къде се намира. Надигна се в огромното легло и видя през прозореца морето. Безкрайно, отпуснато, лениво. В това искрящо синьо безбрежие имаше нещо така примамливо, че тя скочи и отвори рязко вратата на терасата. Глъчката отвън я блъсна и Амели отстъпи крачка назад. Слънцето я заслепи и тя прикри лицето си с длан.

В миг нечий звучен напорист смях се отдели от общата врява и я накара да надникне през перилата. Амели успя да

различни сред групата пред входа усмихнат здравеняк, заобиколен от три дългокраки красавици. Въпреки чаровното обкръжение непознатият спря светлия си поглед върху лицето ѝ. След това поздрави с леко кимване на глава.

Амели се запита дали да отвърне на поздрава или да обърне гръб и да се скрие в тихия уют на стаята. Колебанието ѝ явно го окуражи, защото мъжът продължи да я гледа настойчиво, без да обръща внимание на шумните закачки на момичетата. След това се освободи от ръцете им и попита отчетливо:

- Какво ще кажете за едно сутрешно плуване до скалите?

Непознатият протегна ръка и посочи причудливата верига изсечени от вятъра и вълните високи назъбени скали.

- Не мога да плувам – тръсна глава Амели, без да крие раздражението си. Тя обърна гръб, но гласът му я спря на прага на балконската врата.

- Ще ви видя на плажа!

Шумът от плисък на вода накара Амели да се отпусне отново в широкото легло. Тя затвори очи и се замисли.

Какъв беше този неукротим порив, който караше мъжете да преследват така упорито всеки обект на желание? Може би инстинктът на ловеца, който дреме у всеки от тях? Или страстта да се състезават със себеподобните, да се опияняват от успеха, да доказват надмощието си? А може би просто страхът да не останат сами в житейския хаос?

Амели отвори очи и видя пред себе си голото тяло на Ник. Съпругът ѝ беше увил около кръста бяла хавлиена кърпа, а тъмната му коса падаше небрежно над очите и му придаваше вид на непокорен хлапак.

Амели се усмихна. Бяха женени от цяла вечност и това, което ги свързваше, не беше никаква изпепеляваща

страст, а кротко, изначално доверие. С Ник Амели се чувстваше спокойна. С него споделяше най-съкровениите си тайни. С него беше щастлива.

Ник се наведе и я целуна по бузата.

- Закъсняваме за закуска – изрече задъхано той и навлече любимата си тениска, която беше купил като студент от неизвестен магазин в Париж. Собственикът го беше уверил, че там пазаруват куп величия и Ник, като всеки доверчив турист, беше повярвал.

Закуските бяха най-досадното нещо на всяка почивка. Амели бе избрала най-люксоznия хотел на острова, но вече съжаляваше, че хвърлиха толкова пари за стая с изглед към морето и за пищна закуска, която не ѝ позволяваше да се излежава до късно в леглото. А на всичкото отгоре застрашаваше и стройната ѝ фигура.

Тя се изправи и видя, че Ник бе хукнал вече към ресторанта.

Облече набързо тясна къса пола и прилепнала сатенена блуза. Сложи върху устните тънък пласт безцветно червило, хвърли одобрителен поглед в огледалото, взе ключа и блъсна вратата.

Първото нещо, което забеляза, когато прекрачи прага на претъпканата зала, беше Ник, който се бореше да достигне до парче зрял ананас, докато около него още десетина изгладнели туристи се надпреварваха да напълнят чиниите с всички възможни деликатеси, с които беше отрупана шведската маса. Амели се опита да си пробие път към мястото в ъгъла, когато забеляза своя нов познаник в компанията на мургава дългокрака красавица. Побърза да отмести поглед, но непознатият вече ѝ махаше и с недвусмислен жест я покани на масата си. Тя благодари с леко кимване на глава. Отмина забързано и седна на мястото, което Ник беше запазил за тях двамата.

Амели използва отсъствието на съпруга си, за да огледа партньорката на своя ухажор. Момичето беше на не повече от двадесет и пет. С дълга до кръста гарвановочерна коса, впити в тялото дънки и бюстие, което повече разкриваше, отколкото да прикрива пищната гръд.

Какво търсят тези мъже, когато имат до себе си такива създания? Как изобщо им минава през ума да флиртуват с тридесет и пет годишни омъжени жени, запита се тя. Нова авантюра, дребно разнообразие, мимолетно прогонване на досадата от до болка познатото тяло? Сигурно никога нямаше да разбере.

- Това е за вас, принцесо!

Ник стовари пред нея огромна чиния, отрупана с екзотични плодове. След това се зае да маже филия със сладко от къпини. Амели се загледа в отмерените движения на съпруга си. За Ник всичко беше усилие. Да не изпусне закуската,

да не закъснее за сутрешното излежаване на плажа, да се настани пред телевизора, преди началото на мача. Тя поклати глава и се засмя. В този миг усети отново настойчивия поглед на непознатия.

- Онзи приятел отсреща като че ли иска да ти каже нещо. – Ник отхапа огромен зальк от филията си и отпи разточителна глътка ухаещо на канела кафе.

Амели се запита дали да се престори, че не разбира, но си даде сметка, че подобни хитрости са безсмислени в отношенията с Ник.

- Сутринта ме покани да плуваме до скалите – размаха нехайно ръка тя и облиза съблазнително лъжицата с малинов сладолед.

- Трябвало е да покани мен, аз съм по-добър плувец – отбеляза безизразно Ник, без да вдига глава от чинията си.

Божичко, как му завиждам, помисли си Амели. На негово място сигурно щях

да направя сцена.

На излизане от ресторанта тя кимна едва забележимо към мъжа, който закусваше в компанията на дългокракото момиче. Любезността изискваше хората да си казват довиждане. Поне на юг беше така.

2

Амели нямаше търпение да отпусне тялото си върху горещия пясък. Къщата им в града се намиреше на един хвърлей от морето, но брегът на острова криеше някакво тайнствено очарование. Тя облече новия бански с оскъдни връзки на бикините, нахлузи високо сабо, нахлупи на главата феерична шапка, уви около кръста копринен шал и заяви, че е готова. Ник не беше особено претенциозен към облек-

лото си. За него беше важно нещата да стават. Без значение как.

На плажа цареше неестествена тишина. За миг Амели се почувства неловко сред толкова разгопени тела. Ник се хвърли в морето, а тя се скри зад тъмните стъкла на очилата си и се зае да оглежда с любопитство хората наоколо.

Каква завидна простота, мислеше Амели, загледана в редиците смълчани германци, холандци и шведи, изложили неразумно телата си под безмилостните лъчи на късното есенно слънце. Но скоро изгуби интерес към обкръжението и притвори очи.

- И без дрехи сте очарователна... – Гласът долетя зад гърба ѝ и я накара да извърне глава. Амели забеляза в блестящия кръг на слънцето своя нов познайник, който се готвеше да се настани в края на шезлонга ѝ. И докато се чудеше какво да измисли, за да го откаже от

това смело намерение, той вече седеше в краката ѝ.

- Съпругът ми е в морето... – Амели протегна ръка към линията на хоризонта, опитвайки се да покаже, че заплахата ще долети оттам. Непознатият се загледа нататък, но с нищо не издаде, че е схванал предупреждението.

- Къде е прелестната Ви половинка? – попита задъхано тя, за да напомни на натрапника, че мястото му не е тук.

Мъжът до нея не разбра. След това като че ли си спомни и направи неопределен жест с ръка.

- А, Кармен! Вероятно разхожда изкуствената си гръд някъде по брега.

Амели сбръчка вежди.

- Винаги ли сте така галантен с жените?

- Не винаги.

Амели се загледа в пясъка под краката му.

- Знаете ли, че сте щастливец? Мо-

жете да събирате цялата мъжка завист на света, явявайки се в компанията на приятелката си.

- Кармен не ми е приятелка – изрече малко рязко човекът, настанил се без разрешение върху шезлонга ѝ. След това, сякаш за да извини грубостта си, уточни:

- Просто живеем заедно.

- Колко удобно! – възкликна с неприкрита ирония Амели.

- Не бих казал. Предпочитам неудобствата на брака.

Амели присви очи и придърпа шапката към лицето си.

- Мислех, че мъжете се страхуват дори за изрекат тази дума.

- Това, че съпругът ви се е оженил за вас, явно го прави безумно смел в очите ви...

На Амели ѝ се стори прекалено дръзко този нахалник да намесва Ник в разговора. И то по такъв недопустим за до-

брото възпитание начин.

- Не мислите ли, че добрият тон ви се изплъзва? – попита студено тя.

Човекът до нея като че ли не забеляза раздразнението ѝ.

- Красивата жена винаги е най-желана – изрече замислено той. – Искрената е тази, която всеки мъж иска да има до себе си... – След това тръсна глава, прогонил някаква своя мисъл, и изрече ведро:

- Извинете! Не ви се представих. Казвам се Уилям Форд. Наричайте ме Бил!

Бил замълча, очаквайки да научи името на жената, която съблазнително беше отпуснала тялото си само на педя от неговото. И понеже Амели мълчеше, зареяла поглед в клоните на дърветата, той се приведе и прошепна в ухото ѝ:

- Винаги ли сте така загадъчна?

- Не винаги. Правя го единствено с онези, с които нямам желание да ставам

близка. – Веднага съжали за нелюбезността си. Знаеше, че притежава неприятния навик да предизвиква мъжете, които се опитват да спечелят вниманието ѝ.

Събеседникът ѝ поклати глава.

– Истинската близост е неосъзнато влечение, а не решение...

Амели забеляза, че Ник е приближил брега и искрено се надяваше тълпата от летовници да му попречи да зърне Уилям Форд и неприличното разстояние, което го делеше от нея.

- Ще се присъединя към съпруга си – изправи се тя, развързвайки шала около кръста си.

Горещият пясък опари стъпалата ѝ. Амели изпита неприкрита нервност, затова че даде възможност на Бил да я огледа. От друга страна, сравнението с Кармен може би щеше да го откаже от намерението за кратък флирт с омъжена жена, прекарваща безгрижни дни в компанията на съпруга си.

3

Следобедният сън е едно от най-приятните неща, което е открило човечеството. Амели се опита да отвори очи, но необяснима леност тегнеше над клепачите ѝ. Слънцето се беше сгушило ниско зад хоризонта и не искаше да се раздели с топлата прегръдка на деня.

Тя надигна глава и видя Ник, който спеше като уморено след дълга игра дете. Стана безшумно, загърна се в халата и се отпусна върху шезлонга на терасата. Хладната ласка на сатена я накара да потрепери. Амели присви очи и зарея поглед над синята безбрежност.

Морето се къпеше в последните за деня слънчеви лъчи. Денят отминаваше, а с него си отиваше и нещо неповторимо, неизживяно, страстно, опияняващо,

витаещо във въздуха, но неуловимо. Тя познаваше тази своя страст, да разиграва във въображението си вихрени сценарии. А когато авантюрата от сънищата беше на път да се осъществи, да бяга като страхлива хлапачка, познала единствено дързостта на забранената мисъл.

Наоколо всичко се беше смълчало. Само приглушеният плисък на вълните напомняше, че на острова има живот.

Амели не искаше да признае, но от сутринта Уилям Форд не беше преставал да занимава мислите ѝ. Тя имаше собствена непоклатима теория за мъжете. Беше убедена, че разбира смисъла на всеки техен поглед. Знаеше какво се крие зад мълчанието им. Отминаваше равнодушно излиянията. Гледаше с насмешка на опитите да привлекат вниманието ѝ. Всеки от тях ѝ беше интересен до мига, в който го причисли към определена категория. Не вярваше в искреността им, а и не се задълбочаваше

в смисъла на намеренията им, защото имаше Ник. Ник не се вписваше в нито една категория. Той беше това, което не бяха всички останали.

Тя отпусна глава и късният следобеден вятър разпиля косата ѝ. Неземно, всепроникващо спокойствие завладя всяка частица от тялото ѝ. Някъде далече забръмча мотор на лодка. Амели видя бяло-синьото петно да прорязва заспалата морска безбрежност.

- Бих искал да ви отведа на отсрещния бряг...

Веднага разпозна този дълбок, мек и настойчив глас. Амели извърна глава. Бил се беше привел над перилата на съседния балкон и не отделяше поглед от отдалечаващата се моторница, блещукаща като захвърлена в морето скъпоценност.

За миг Амели изпита неистово желание да е там. Недосегаема за всяка суета и корист. Единствена в света, раз-

голена, сляпо обожавана, безстрастна, непорочна. Представи си как Бил гребе със силните си мускулести ръце, а загорялото му тяло не извиква у нея никакво желание. Тази мисъл я успокои.

Знаеше, че каквото и да каже непознатият сега, ще е банално, пошло, неискрено. Запита се дали Уилям Форд ще повтори предложението си. Беше убедена, че трудните цели уморяват мъжете. Те винаги избират равни пътеки. Това наблюдение бе част от теорията, нейната, непоклатимата, неподвластна на опровержения, скрепена с всички доказателства, които предлага животът.

Бил мълчеше. Амели се запита дали новият ѝ познайник е още на терасата. Знаеше, че е там. И че няма да повтори предложението си. Мъжът до нея беше опитен играч. От онези, които хвърлят стръвта и търпеливо чакат.

Тя притвори очи и се загледа към брега, където искаше да я отведе непо-

знатият. Голият склон, издигащ се над пясъчната ивица, ѝ се стори удивително пуст. Какво ли би поискал от нея този мускулест здравеняк, там, на безлюдния бряг?

Амели се усмихна. Можеше да се обзаложи, че на онзи далечен бряг Уилям Форд няма да докосне дори ръката ѝ. Тази мисъл я развесели. Винаги ѝ се струваше забавно да среща мъже, които не отправят еднозначни предложения. Не бързат да я отведат в леглото си. Не интимничат с искреността ѝ.

На онова примамливо парче земя Бил щеше да мълчи, забил поглед в хоризонта. Щеше да я съзерцава тайно. И да докосне дланта ѝ единствено, за да ѝ помогне да се качи обратно в лодката.

- Красива сте, когато се усмихвате.

Непознатият изрече тези думи с едва доловима тъга в гласа, която накара Амели да трепне.